

til Forslaget. Jeg tillader mig derfor at anbefale de af hele Udvalget stillede Ændringer til Vedtagelse.

Oct. Hansen: Der er jo opnaaet Enighed mellem Udvalget og Ministeren om de Ændringsforslag, som Udvalget har foreslaaet. Det er ikke ringe Udvidelser af det, som den højtærede Minister havde tænkt sig, og ogsaa Udvidelser af den nu bestaaende Retstilstand. Der har hos enkelte Medlemmer af Udvalget maaske været Ønske om at gaa endnu noget videre, men det har ikke udformet sig som Ændringsforslag. Jeg kan altsaa erklære mig fuldstændig enig i den Begrundelse, den ærede Ordfører gav af vore Ændringsforslag, men jeg ønsker blot at gøre et Par Bemærkninger. Det forekommer mig nemlig, at der er nogen Uklarhed i alt Fald paa et enkelt Punkt, som det maaske kunde være rigtigt at komme tilbage til ved 3dje Behandling. Det er det sidste Ændringsforslag under Nr. 10 om en ny Paragraf, der skulde komme allersidst og lyde saaledes: „Foranstaaende Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse paa private Jærnbaner“. Meningen med denne Ændring er jo, at de Bestemmelser, der findes i denne Lov, skulle gælde for private Baner ligesaa vel som for Statsbanerne. Men med Hensyn til denne Paragraf, som i Lovforslaget har Nr. 7, men som efter Ændringsforslagene vil faa Nr. 5, maa jeg gøre opmærksom paa, at den indeholder i Virkeligheden en Henviisning til, at Loven Nr. 62 af 24de April 1896 skal vedblive at gælde med Hensyn til det Gods, der er indskrevet, for at bruge et kort Udtryk. Paragraffen er i og for sig overflødig, synes jeg, men den er kun kommen ind, for at der ikke skulde opstaa Misforstaaelse. Vi have foreslaaet Bestemmelsen under Nr. 3 med Hensyn til det Gods, som de paagældende Personer have med sig, navnlig i Kupeerne, og for at undgaa Misforstaaelser siger man saa, at med Hensyn til det Gods, der er indskrevet, gælder Loven af 24de April 1896 for Statsbanernes Vedkommende. Naar det nu i Slutningsparagraffen siges: „Foranstaaende Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse ved private Baner“, forekommer det mig, at der kan være nogen Tvivl om, hvorvidt man derved tilstrækkeligt har udtrykt det, som er Udvalgets Tanke, og som den højtærede Minister ogsaa har tiltraadt, at Bestemmelserne om indskrevet Gods i Loven af 1896 ogsaa skulle komme til Anvendelse med Hensyn til Gods, der er indskrevet ved private Jærnbaner. Sagen er

jo den, at denne Bestemmelse findes i Virkeligheden ikke i denne Lov, den findes i Loven af 1896.

Jeg ønsker dernæst at gøre opmærksom paa et andet Punkt, hvor der maaske er nogen Uklarhed til Stede, men som jeg ganske vist ikke tror, man skal komme ind paa ved dette Lovforslag, idet jeg antager, det er noget, Domstolene ville kunne klare af sig selv uden nogen Vejledning i Loven. I § 2 tales der om den almindelige Erstatning, der skal tilfalde den, der kommer til Skade. Han skal have sit Næringstab erstattet, han skal have Lægebehandlingen erstattet, og han skal eventuelt ogsaa have en Sum en Gang for alle eller en Understøttelse i et vist Tidsrum, og dernæst skal han eventuelt kunne faa Erstatning for Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir. Saa kommer § 3 og siger, at naar nogen omkommer — eller, som vi foreslaa det rettet: naar nogens Død forvoldes — under de i § 1 anførte Omstændigheder, skulle hans efterladte, for at bruge et kort Ord, have Krav paa en Erstatning. Men der kan jo være Mellemtilfælde, hvor vedkommendes Død, som ogsaa Udvalget har været opmærksomt paa, ikke indtræder som umiddelbar Følge af Ulykkestilfældet, navnlig ikke ved selve Begivenheden. Vedkommende kommer til Skade og ligger syg, ligger paa Hospitalet i tre Maaneder, et halvt Aar osv., og saa dør han efter Lægens Skøn som Følge af den Skade, der er paaført ham ved dette Ulykkestilfælde. Nu staar der i § 6 i Lovudkastet, at hans Erstatningskrav skal indgives senest tre Maaneder efter, at Skaden er sket. Han ligger mellem Liv og Død i et halvt Aar, men Erstatningskravet skal indgives inden tre Maaneders Forløb. Det er i og for sig en vanskelig Situation, men hvad jeg navnlig vilde fremhæve, er det, at det følger vel af sig selv, at den Erstatning, som vedkommende, saa længe han lever, er berettiget til at faa ifølge § 2, udelukkes ikke for det Tilfælde, at han saa sluttelig afgaar ved Døden. Der kan altsaa komme Tilfælde, hvor Jærnbannerne ville have at give Erstatning baade til den Person, der er kommen til Skade og senere afgaet ved Døden, og til hans efterladte. Saaledes har jeg i alt Fald opfattet Stillingen, og det skulde glæde mig at høre, at den ærede Ordfører er enig med mig deri. Der kan komme Vanskeligheder; den ene Erstatning vilde i saa Fald tilkomme den afdødes Bo, hvilket eventuelt vil sige hans Kreditorer, medens Erstatningen til hans efterladte ikke vedrører Boet. Jeg anser